

Zwarte koffie

Zwarte koffie

Kelly ter Velde

Deze literaire thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en/of gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste druk: Augustus 2017
Auteur: Kelly ter Velde
Correctie: Mischa ter Velde
Sabrina Frietman –van Capelleveen
Illustratie: Kim Verheugen
Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789402165401
© Kelly ter Velde

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur.

*And I tried to shed my skin
to rid myself of scars
but they were carved
into my bones too.*

Ik hield van zijn handen. Ze waren groot en grof en ze leken te zijn gemaakt voor waar hij zo goed in was. Hij wist precies waar hij ze moest plaatsen of waar juist niet. Hij wist precies hoeveel druk hij moest uitoefenen. In combinatie met zijn woorden die hij altijd zorgvuldig leek te kiezen, maakte het dat ik niets anders kon doen dan me aan hem overgeven. Op ieder moment en op iedere plek. Wanneer hij het maar wilde.

Daar lag ik dan. Om drie uur midden in de nacht met mijn ogen wijd open. Starend naar het plafond. De wind die door de bomen blies en enge schaduwen tekende op het plafond. Vroeger zou het me bang maken, maar nu deed het me niks. Ik verlangde naar hem, hij die niet zou komen. Terwijl ik een keer diep zuchtte liet ik het gevoel van eenzaamheid als een koude deken over me neerdalen. Tot op dat moment wist ik niet eens wat dat betekende, laat staan hoe het voelde. Hij had het me allemaal geleerd. Hoe het was om van iemand te houden, zo veel en zo intens dat het mijn huid deed laten tintelen. Alsof er iets onder onrustig heen en weer kroop en er niet uit kon. Was dit het gevoel van iemand onder je huid voelen?

Het was hem gelukt om mijn kwellende gedachten een halt toe te roepen en de pijn die ik met me meedroeg te verzachten door me een andere vorm van pijn te laten ervaren. Deze was veel intenser en overschaduwde met gemak al het andere. En hoewel het de bedoeling was om het op deze manier juist oppervlakkig te houden, maakte het me kwetsbaarder dan ooit tevoren. Ik wist heel goed dat dit soort pijn hetgeen was dat ons verbond. De herkenning probeerden we te negeren, evenals het idee om elkaars wonden te willen helen. We waren allebei veel beter in het verder vernietigen ervan.

Maar toch was er iets in de manier waarop hij praatte, de manier waarop hij naar me keek, dat er voor zorgde dat ik voor hem was gevallen. Wanneer hij naar me keek, voelde het alsof mijn hele lichaam in brand stond. Ik hunkerde naar hem, terwijl ik hem tegelijkertijd verafschuwde. Hij wist precies was hij deed. En ik? Ik had geen idee waar ik mee bezig was.

Hij beloofde me dat hij alles zou ruïneren wat hij aan zou raken. In zijn hart was geen plaats voor liefde. Daarnaast zou geen plek veilig zijn voor mij, in combinatie met hem. Hij zou me iedere plek laten zien, voelen en ontdekken op een manier -zoals hij zei- alleen hij dat zou kunnen. Hij heeft geen woord gelogen. Hij heeft me geruïneerd. Ik dacht dat ik al veel had gezien, maar iemand zoals hij was ik nog nooit tegen gekomen.

Ik wist niet waar ik naartoe ging en ik wist al helemaal niet of ik er klaar voor was. Maar wat ik wel wist is dat ik vanaf de allereerste keer dat ik hem zag, ik betoverd was door die twee diepe bruine ogen. Ogen die zoveel meer leken te vertellen dan dat hij mij onthulde. Zo was het met alles aan hem; het was zwart of wit. Geen grijs. Laat staan enige vorm van kleur. Op mijn billen na dan, want één van de dingen waar hij het meest zichtbaar van genoot was om deze zo rood mogelijk te laten kleuren.

'Ik zal je laten smeken, ik zal je verslaafd maken', was de belofte die hij me deed. Wat hij niet wist, is dat ik al vanaf dat ene moment verslaafd was. Verslaafd aan de gedachten aan hem, overal waar ik was. Aan de beelden die hij in mijn hoofd stopte en aan de aandacht die hij me gaf. De aandacht die hij me alleen gaf wanneer het hem uitkwam. Maar dat maakte me niet uit. Tenminste, dat is wat ik mezelf wijs probeerde te maken. Het maakte me wel uit. Sterker nog; het dreef me tot

waanzin. Ik had of de hele dag een onrustig gevoel, of ik was de hele dag aan het stuiten van de adrenaline. Het lag er maar net aan welk soort aandacht hij me die nacht ervoor had gegeven. Had hij me geen aandacht gegeven, dan was ik onrustig. Soms zelfs tegen het gefrustreerde aan. Had hij me wel aandacht gegeven -op welke manier dan ook- dan kreeg ik de glimlach niet meer van mijn lippen en beleefde ik de beelden en woorden van die nacht gedurende de dag keer en keer opnieuw. In mijn gedachten was hij altijd aanwezig. Eigenlijk bungelde ik al mijn tijd tussen de gedachten aan hem en het afwachten op die nieuwe shot, van mijn eigen, persoonlijke drug. Ik wilde het. Ik verlangde ernaar. Net zoals met alle drugs wilde ik het steeds vaker. Ik wilde meer, ik wilde alles. Hij had geen woord gelogen toen hij zei dat hij me verslaafd zou maken.

Eigenlijk waren we niets meer en niets minder dan twee gebroken en verdwaalde zielen die rust vonden in vernedering. Mentale pijn laten overschaduwen door fysieke pijn. Ik kon nergens meer van genieten dan van het gevoel wanneer ik me compleet overleverde aan hem. Hij zorgde ervoor dat ik alles vergat op zo'n moment. Ik genoot van zijn ruwe handen, die er alles aan deden om me zoveel mogelijk pijn te laten voelen terwijl hij het tegelijkertijd verzachtte en verdoofde. Hij trok me mee zijn duistere wereld in. Een wereld waarin ik compleet mezelf kon zijn en waar ik me thuis voelde.

Hoofdstuk 1. Olivia

‘Ollie, waar zit je met je gedachten?’ Ik schrik op van Kevin's stem. Hij geeft me een duw en schuift de twee cappuccino's die ik voor me heb staan richting de klant die geduldig staat te wachten. Ik schud lacherig mijn hoofd en excuseer me tegenover de klant. Naast dat Kevin en ik collega's zijn in het koffiehuis waar we werken, zijn we ook al jarenlang beste vrienden én burens. Hij woont in het appartement naast me en eigenlijk kan ik wel met zekerheid zeggen dat hij me als geen ander kent.

‘Zware nacht gehad?’, grapt hij wanneer hij naast me komt staan terwijl ik een sigaret opsteek buiten in de steeg.

‘Daar zou je ook echt mee moeten stoppen.’ Hij trekt de sigaret tussen mijn vingers vandaan en klemt hem tussen zijn lippen. Kevin is zachtaardig en met zijn groene ogen en lange bruine haren niet extreem knap. Maar wat mij het meest in hem aanspreekt is dat hij niet bang is om me de waarheid te vertellen. Dat is een van zijn eigenschappen die ik het meeste kan waarderen. ‘Nou Ollie, vertel op’, zegt hij terwijl hij nog een trek van mijn sigaret neemt en hem dan weer aan me terug geeft.

‘Ik ben bijna jarig’, zeg ik terwijl ik richting het raam knik. Onze baas staat wild met zijn armen te zwaaien dat we naar binnen moeten komen. Ik trap de sigaret uit en mompel iets met dat hij een slavendrijver is. Kevin pakt mijn hand vast.

‘Het komt goed, we doen wat we altijd doen.’ Dit hield in dat we een fles wijn meenamen naar het kerkhof en dat we op het bankje tegenover het graf van mijn moeder dronken werden. Mijn moeder is overleden net nadat ze mij op de wereld heeft gezet door teveel bloedverlies. Kevin weet dat ik

daarom mijn verjaardag niet kan en wil vieren. Hoe kan ik dat doen? Mijn leven vieren waar zij haar leven voor moest opgeven? Ik slik de bittere smaak die altijd in mijn keel op komt zetten wanneer ik aan haar denk weg en loop achter Kevin aan terug naar binnen.

Op het toilet gooi ik een plens koud water in mijn bleke gezicht. In mijn handtas ga ik op zoek naar mijn foundation. Ik heb Kevin de waarheid niet verteld omdat ik geen zin heb in zijn overbezorgdheid. Ik slaap al weken slecht. Iedere nacht rond klokslag twee uur schrik ik wakker van dezelfde nachtmerrie. In die nachtmerrie schrik ik wakker van iemand die bovenop me ligt met zijn handen stevig om mijn keel geklemd. Ik kan de persoon niet zien, hij draagt een masker. Het enige wat hij zegt is dat wanneer ik stop met tegenstribbelen en mezelf overgeef, ik het mezelf veel gemakkelijker zou maken. Zijn adem ruikt naar koffie. Ik gehoorzaam hem en op het moment dat ik geen lucht meer krijg en langzaam wegglijd, schrik ik badend in het zweet wakker. Na die nachtmerrie lig ik vervolgens uren wakker totdat de vogeltjes beginnen te fluiten en de zon op komt.

Ik laat via mijn handpalm wat water in mijn nek glijden. Het is eind juni en het is bloedheet. Al twee weken lang komt het kwik boven de dertig graden uit. Ik draai mijn lange blonde haren terug in een knot. Ik kijk naar de donkere kringen onder mijn ogen en zucht. Met mijn pink breng ik de foundation aan en probeer ze zo goed mogelijk weg te werken. Ik trek een nieuw zwart lijntje onder mijn oog om mijn groene ogen iets beter uit te laten komen.

‘Ollie?’ Ik hoor Kevins stem aan de andere kant van de deur. Ik smeer nog snel wat Vaseline op mijn volle lippen en doe mijn schort weer om.

‘Yes Kev’, zeg ik wanneer ik de deur van het toilet open trek.

‘George zoekt je. Hij kijkt niet blij.’ Ik rol met mijn ogen. George is onze baas waar al het personeel een haat-liefde verhouding mee heeft. Als het niet gaat zoals hij wil, scheldt hij de hele boel bij elkaar en hij schroomt daarbij niet om ons ook persoonlijk aan te vallen. Gelukkig weten we dit inmiddels van hem en ook dat we het met een korreltje zout moeten nemen. Ergens snap ik het ook wel. Vorig jaar is zijn vrouw er vandoor gegaan met haar vijftien jaar jongere minnaar. Ze heeft de kinderen meegenomen en George mag ze een keer in de twee weken een weekend ophalen. Ze wonen inmiddels aan de andere kant van het land.

‘Olivia Jensen’, roept hij op vaderlijke toon. Ik loop naar hem toe en glimlach naar hem.

‘George, zeg het eens’. Hij neemt me mee naar achteren. Hij gooit een stapel papieren voor me neer op zijn bureau. Bovenaan zie ik de woorden ‘echtscheidingspapieren’ staan. Ik trek een beteuterd gezicht. Hij gaat zitten op zijn bureaustoel.

‘Ik wist dat het eraan zat te komen weet je, maar nu ik de papieren daadwerkelijk onder ogen heb gekregen voelt het toch zo anders.’ Hij schuift zenuwachtig heen en weer.

‘Oh George’, zeg ik vol medelijden.

‘De hoer, de vieze vuile hoer. Ze had alles bij mij Olivia, alles. Maar ze vergooit dat liever voor een of andere toyboy.’ Ik loop naar hem toe en leg een hand op zijn schouder.

‘Ik vind het echt enorm rot voor je’, zeg ik gemeend. Hij geeft een kneepje in mijn hand.

‘Aan het werk jij’, zegt hij op bazige toon, maar zijn glimlach verraadt dat hij het niet zo bedoelt. ‘Bedankt dat je even naar deze oude zeur wilde luisteren’, roept hij me nog achterna.

In gedachten verzonken ben ik de toonbank aan het schoonmaken. Het is tien uur, sluitingstijd. Ik heb het belletje

dat aan de deur hangt, die aangeeft dat er een klant binnen is gekomen, niet eens gehoord. Het enige dat direct doordringt is zijn stem. Van schrik laat ik de schoonmaakdoek uit mijn hand vallen.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken.’ Hij knijpt zijn ogen samen tot twee kleine spleetjes om mijn naambordje te lezen.

‘Olivia...’ De manier waarop hij mijn naam uitspreekt zorgt voor een rilling over mijn rug.

‘We zijn gesloten’, zeg ik en terwijl ik weer overeind kom met de schoonmaakdoek in mijn handen neem ik hem in me op. Ik heb altijd een zwak gehad voor mannen in pak, maar deze overtreft alles. Dan treffen onze ogen elkaar. Twee diepbruine ogen kijken me aan. Een raar gevoel trekt door mijn lichaam heen. Alsof er een warme gloed door mijn bloed stroomt dat begint bij mijn wangen en eindigt in mijn tenen. Ik verbreek ons oogcontact.

‘De deur was open’, zegt hij terwijl hij zich niet verroert en me met een doordringende blik blijft aankijken.

Iets in de manier waarop hij naar me kijkt maakt me enorm zenuwachtig. Ineens ben ik me bewust van iedere beweging die ik maak. Ik voel mijn ademhaling raspen in mijn keel.

‘Ik heb de machines al schoongemaakt, het enige dat ik u nog aan kan bieden is...’, voordat ik mijn zin af kan maken onderbreekt hij me.

‘Zwarte koffie is prima.’ Hij lacht zijn tanden bloot die spierwit afsteken tegenover zijn getinte huid. Ik kijk gauw weer weg en pak zenuwachtig een coffee to go beker.

‘Ik hou van dingen die puur zijn’, hoor ik hem zeggen terwijl ik de beker vol schenk. ‘Puur en krachtig.’ Ik zet de beker koffie voor hem neer. ‘En een tikkeltje bitter. Alles in het leven zou als zwarte koffie moeten zijn.’ Ik merk dat ik naar hem staar, ik kan het geen kijken meer noemen. Mijn ogen zijn gefixeerd op de bewegingen die zijn lippen maken en ik kan alleen maar denken aan hoe het zou voelen

wanneer hij daarmee ieder deeltje van mijn lichaam zou verkennen.

‘Oliva, hoeveel krijg je van me?’ Zijn woorden halen me terug naar de realiteit, terwijl zijn blik nog altijd op me gericht is. Ik voel me betrap, alsof hij zojuist mijn gedachten heeft gelezen. Ik probeer mezelf zo goed als ik kan te herpakken.

‘Het is goed zo. Deze is van het huis. De volgende keer zal ik zorgen dat de deur op slot is rond deze tijd.’ Ik durf hem een verlegen glimlach te geven.

‘Wie zegt dat ik de volgende keer hier mijn koffie haal?’ Hij glimlacht en neemt een slok van zijn koffie. Zijn glimlach is al even intrigerend als de manier waarop hij praat. Even kijkt hij bedenkelijk. ‘Puur, sterk en een tikkeltje bitter. Precies waar ik van hou.’ Hij geeft me een knipoog en loopt richting de deur.

‘Ollie ben je weer klanten na sluitingstijd aan het helpen?’ Kevin verbreekt het moment. Ik kijk hem na wanneer hij langs de ramen van het koffiehuis loopt. Ergens hoop ik dat hij mij ook nog een blik gunt. Maar hij kijkt niet meer op of om.

Dit keer had ik hem niet aan zien komen. Ik probeerde altijd op hem voorbereid te zijn, anders zou ik het niet aankunnen wat hij met me deed. Natuurlijk was het klink-klare onzin, ik zou me nooit op hem voor kunnen bereiden. Hij had altijd wel iets onverwachts in petto. Hij moet mijn appartement zijn binnen geslopen. Want ineens was hij daar. Zonder enige aankondiging, zonder een seintje. Ik lag zoals altijd, op mijn buik te slapen. Het was warm, dus ik had niets aan.

Wat ik me herinner is dat ik ruw gewekt werd door een hand die stevig om mijn mond geklemd was. Gevolgd door één beweging die ik maar al te goed kende en waar ik al de hele

dag naar smachtte. Heel even voelde ik paniek, omdat ik een moment nodig had om me te realiseren wat er gebeurde. Ik kreeg geen kans om bij te komen van de kwellende nachtmerrie waar hij me abrupt uit had getrokken, maar dit maakte niets uit. Ik hoorde de ontsnapping van zijn ingehouden adem, gevolgd door nog een harde stoot. Ik wilde kreunen, maar zijn hand die nog altijd stevig om mijn mond geklemd zat voorkwam dat ik ook maar iets van geluid kon produceren. Hij boog zich voorover en ik voelde hoe hij me helemaal vulde.

'Dit keer ga je stil zijn', zei hij dominant in mijn oor. 'Anders zal ik je straffen. Héél hard straffen', zei hij terwijl hij nog een keer diep in me stootte en daarbij de stevige greep om mijn mond liet verslappen. Ik hapte naar adem en probeerde om geen geluid te maken. Hij wist net zo goed als ik dat dit een onmogelijke opgave zou zijn. Ik voelde hoe zijn handen zich verplaatsten naar mijn nek. Hij greep me stevig beet en begon het tempo op te voeren. Ik beet zo hard als ik kon op mijn lip. Bij iedere stoot stakte mijn adem in mijn keel. Ik hoorde hem zachtjes achter me grommen.

'Verdomme Liv, sinds wanneer luister jij zo goed?', vroeg hij terwijl hij mijn hoofd met een ruk achterover trok. Ik voelde zijn warme adem in mijn nek. Hij beet zachtjes in mijn oorlel.

'Kreun voor me, ik wil je straffen', zei hij terwijl hij me weer hardhandig voorover drukte met mijn hoofd in het kussen. Ik speelde zoals altijd zijn spel mee en duwde mijn gezicht verder en dieper in het kussen. Door zijn wilde en diepe stoten wilde ik niets liever dan het uitschreeuwen, maar ik probeerde met alle zelfbeheersing die ik in me had om dat juist niet te doen. Ik hield mijn ogen gesloten wanneer hij me weer overeind trok aan mijn schouders. Hij klemde zijn handen eromheen om zijn bewegingen nog meer kracht bij te kunnen zetten.

'Fuck you Liv', beet hij me toe net voordat hij één hand los liet, vol uithaalde en vol mijn bil raakte. Nu kreunde ik hard,

gemengd met een schreeuw door de striemende pijn die zijn hand veroorzaakte.

'Goed zo', zei hij hees in mijn oor terwijl hij nog een keer uithaalde. Ik verbeet de pijn dit keer. De combinatie van zijn hand vol op mijn billen, gevolgd door een diepe stoot dreven me zoals altijd tot waanzin. Het waren twee uitersten. Zowel van pijn als van genot, die hij moeiteloos wist te combineren en uiteindelijk wist om te zetten in mijn meest gewilde verslaving.

Hoofdstuk 2. Olivia

‘Nog een drankje bij mij?’ Kevin kijkt me vragend aan wanneer we de lift instappen die ons naar de twaalfde en tevens bovenste etage van ons appartementencomplex brengt. Ik schud mijn hoofd.

‘Als je het niet erg vindt, duik ik gelijk mijn bed in.’ Hij kijkt me met een onderzoekende blik aan. ‘Ik ben kapot Kev, ik heb al een paar nachten niet geslapen.’ Ik vertel hem de halve waarheid. Dat het al weken zo is, hoeft eigenlijk niemand te weten.

‘Dan duik ik mee je bed in en ga ik nog wat Netflixen’, zegt hij wanneer we de lift uitstappen. Ik heb geen energie om tegen te strubbelen. Eigenlijk vind ik het wel fijn om tegen hem aan te kunnen kruipen. Tijdens de nachten dat hij er is of dat ik bij hem slaap, lijken de nachtmerries ineens een stuk minder heftig. Ze waren er wel, maar het veilige gevoel dat hij me geeft wanneer hij me tegen zich aan trekt of wanneer ik tegen hem aan kan kruipen maakt het wat meer draaglijk.

Ik steek de sleutel in het slot van het appartement dat mijn vader twee jaar geleden voor me heeft gekocht. Hij is directeur van een of ander groot bedrijf, ik wil er zo min mogelijk mee te maken hebben. Hij is rijk en zo gedraagt hij zich ook. Zijn liefde is nooit onvoorwaardelijk en moet altijd worden verdiend. Hij is hertrouwd, twee jaar nadat mijn moeder overleed, met een vrouw die net zoveel van geld houdt als hij. Ik ben meerendeels opgevoed door de vele nanny’s die ingehuurd werden om de taken van hen waar te nemen. Mijn vader is altijd aan het werk en mijn stiefmoeder heeft een hekel aan kinderen. Behalve aan die van haarzelf

natuurlijk. Ze kijkt me altijd aan met een blik alsof ik een of ander soort ongedierte ben. En mij kleineren, het liefst waar zoveel mogelijk mensen bij zijn, lijkt haar meest favoriete bezigheid. Toen mijn vader en stiefmoeder twee jaar geleden besloten om samen voor een kind te willen gaan, was voor mij de maat vol. Ik wilde daar weg en beiden leken daar totaal geen moeite mee te hebben. Misschien kwam het ze zelfs wel goed uit, aangezien mijn kamer dan als babykamer ingericht kon worden. Ik was inmiddels eenentwintig en ik was altijd al op mezelf aangewezen, dat het zelfstandig wonen een logische stap was. Maar omdat ik net klaar was met mijn studie journalistiek en nog geen baan had gevonden had ik geen geld om zelf iets te kunnen huren, laat staan kopen. Dat is ook de enige reden geweest waarom ik het heb geaccepteerd dat mijn vader het appartement kocht. Ik heb zwart op wit vast laten leggen dat ik het hem tot op de laatste cent terug zal betalen wanneer ik een echte baan heb gevonden. En dan bedoel ik een baan als journaliste en niet het baantje in het koffiehuis, waar ik het overigens wel enorm naar mijn zin heb.

Toen ik hier kwam wonen, was het koffiehuis op het hoekje van de straat het eerste wat mij opviel met zijn Amerikaanse uitstraling. De gevel was oud en vervallen, maar zodra je er binnen stapte, schitterde de mix van modern en retro je tegemoet. Van felrode leren banken tot zwart-witte tegels. Het had gewoon iets en ik voelde me er meteen thuis. Ik dronk er iedere ochtend mijn kopje koffie voordat ik mijn dag begon die op dat moment voornamelijk bestond uit solliciteren. Het is ook de plek waar ik Kevin leerde kennen. Hij deed een goed woordje voor me bij George en zo ben ik aan mijn baantje gekomen in het koffiehuis, ondanks dat ze op dat moment geen personeel nodig hadden. Diezelfde avond bood Kevin aan om met me mee naar huis te lopen en

zo kwamen we erachter dat we ook burens waren. Sinds die dag zijn we onafscheidelijk.

Ik schop mijn schoenen uit die knellen na een dag veel lopen en knoop mijn werkschoort los. Ik bevrijd mijn haren uit de strakke knot en schud ze los met mijn handen. Mijn appartement is ruim. Ik heb er maar weinig spullen in staan. Een grote zwarte hoekbank, een platte tv aan de muur en een groot rood kleed prijkt op de witte tegels die door mijn hele appartement liggen. Eigenlijk is mijn appartement precies het tegenovergestelde dan die van Kevin. Die staat bomvol, met voornamelijk veel kasten met boeken. Ik vind beide plekken fijn en voel me er thuis. Kevin loopt direct door naar de keuken en komt terug met twee glazen witte wijn. Ik rol met mijn ogen, maar pak het glas zonder aarzeling aan.

‘Proost’, zegt hij terwijl hij onze glazen laat klinken. Ik gaap en kruip tegen hem aan. Het is fijn dat hij er is.

‘Ik ga echt niet rustig met je doen Liv’, zei hij rauw terwijl hij mijn lichaam vastklemde tussen hem en de muur in.

‘Ik wil ook niet dat je rustig met me doet’, zei ik bijna onverstaanbaar door de droge keel die ik inmiddels had. Ik voelde hoe zijn handen hardhandig naar mijn borsten grepen door de dunne stof van mijn jurkje heen. Ik legde mijn wang tegen de koude muur aan en probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Met zijn voet spreidde hij in één beweging mijn benen. Het geluid van het losritsen van zijn rits zorgde voor een fijne samentrekking van al mijn spieren. Terwijl hij zijn hand om mijn hals legde, fluisterde hij in mijn oor dat ik van hem was.

‘Ik wil het je horen zeggen Liv’, zei hij op dreigende toon. Ik lachte en hij duwde me nog harder tegen de muur aan waardoor ik even naar adem moest happen.

‘Zeg het Liv’, zijn greep om mijn hals werd krachtiger.

'Ik ben van jou Adam. Alleen van jou', zei ik smachtend omdat ik hem in me wilde voelen.

'Goed zo', zei hij voldaan. Ik voelde hem krachtig bij me naar binnen dringen, terwijl hij mijn gezicht tegen de muur aangedrukt hield.